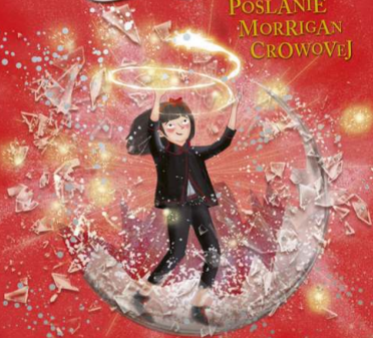

Späť do magického mesta Ničnever!

Čarotepka

POSLANIE
MORRIGAN
CROWOVEJ

JESSICA TOWNSEDOVÁ

IKAR

ČaRotečka

Spát do magického města Ničnever!

JESSICA TOWNSEDOVÁ

Čarotepka

POSLANIE
MORRIGAN
CROVOVEJ

Preložil Martin Štulrajter

IKAR

Jessica Townsend
WUNDERSMITH
The Calling of Morrigan Crow

Copyright © 2018 by Ship & Bird Pty Limited Jessica Townsend
Translation © 2019 by Martin Štulrajter
Illustrations © Beatriz Castro, 2018
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6738-1

*Túto knihu s láskou a vďakou venujem ženám,
ktoré mi pomohli dotiahnuť ju do konca*

*Najmä Gemme a Helen,
ale aj skupine japonských babičiek
mažoretiek Fumie Takinovej*

PRVÁ KAPITOLA

Anjel Israfel

Predvečer jari,
zima prvého roku

Morrigan Crowová zoskočila z dáždnikovej lanovky. Drkotala zubami a v skrehnutých rukách zvierala rukoväť dáždника z voskovaného plátna. Vietor jej postrapatil vlasy, na hlave mala riadny zmätok. Robila, čo mohla, aby ich uhladila, a ponáhlala sa za patrónom, ktorý niekoľko desiatok metrov pred ňou uháňal po hlučnej, preľudnenej hlavnej ulici v Bohémskej štvrti.

„Počkajte!“ volala naňho a usilovala sa pretisnúť cez skupinku žien v saténových šatách a prepychových zamatových plášťoch. „Jupiter, pomalšie.“

Jupiter North sa obrátil, ale nezastal. „Mog, nemôžem ísť pomalšie. Také niečo nemám v repertoári. Pridaj!“

Strmhlav sa vrhol do virvaru chodcov, riksí, kočov ťahaných koňmi a motorizovaných vozov a už zasa sa vzdával.

Morrigan sa náhlila za ním a vbehla do nechutne sladkého oblaku začírovomodrého dymu, ktorý jej rovno do

tváre vyfúkla akási žena, držiaca v prstoch s modrými škvrnami na končekoch tenkú zlatú cigarku.

„Fuj, to je hnusné.“ Morrigan sa rozkašľala a rukou rozháňala dym. Na okamih stratila v opare Jupitera z dohľadu, potom však zbadala vrch jeho žiarivej medenej hlavy nadskakujúcej v dave. Rozbehla sa, aby ho dohonila.

„Dieťa!“ vykrikla za ňou žena s modrými prstami. „Miláčik, pozri – dieťa, tu v Bohémii. Strašné!“

„Drahá, to je súčasť divadelného predstavenia.“

„Aha. Aké originálne!“

Morrigan by bola rada na okamih zastala a poobzerala sa. V tejto časti Ničneveru ešte nikdy nebola. Keby sa nebála, že Jupiter sa jej stratí v dave, s nadšením by obdivovala široké ulice lemované divadlami, divadelnými scénami a koncertnými sálami, pestrofarebnú mátež žiarivých svetiel a neónových pútačov. Na každom rohu vystupovali z kočov ľudia vyobliekaní do najlepších šiat, ktorých potom úctivo uvádzali do veľkolepých divadiel. Pouliční predavači pokrikovali a vyspevovali, lákali zákazníkov do krčiem plných výtržníkov. Reštaurácie prekypovali toľkými hosťami, že stoly boli rozložené až na chodníkoch a všetky miesta obsadené – dokonca aj v ten mrazivý predvečer jari.

Morrigan napokon dostihla Jupitera, ktorý na ňu čakal pred najplnšou – a najkrajšou – budovou na ulici. Trblietavá stavba z bieleho mramoru a zo zlata Morrigan trochu pripomínala katedrálu a trochu svadobnú tortu. Na jasne osvetlenej markíze žiaril nápis:

NOVODELFSKÁ KONCERTNÁ SÁLA UVÁDZA

GIGI GRANDOVÚ

A

GUTTERBORNOV KVINTET

„Ideme... tam?“ vydýchla Morrigan. Bolelo ju medzi reb-rami a pichalo v boku.

„Čože, sem?“ Jupiter vrhol opovržlivý pohľad na Novodelfskú sálu. „Bože, nie. Ani za nič.“

Kradmo sa obzrel cez plece a voviedol ju do bočnej uličky za koncertnou sálou. Dav zanechali za sebou. Ulička bola taká úzka, že museli kráčať za sebou. Prekračovali kopy neidentifikovateľného odpadu a tehál, ktoré sa drobili z múrov. Nesvietili v nej nijaké lampy a niesol sa tam akýsi prišerný zápach, ktorý silnel, čím ďalej šli. Ako pokazené vajcia a mrciny.

Morrigan si zakryla ústa aj nos. Smrad bol taký odpor-ný, že musela potláčať nutkanie na vracanie. Najradšej by sa otočila a vrátila, Jupiter však kráčal za ňou a postrkoval ju, aby išla ďalej.

„Stoj,“ zvolal takmer na konci uličky. „Je to...? Nie. Poč-čkaj, je to...?“

Obrátila sa. Jupiter si skúmavo obzeral časť múru, ktorá vyzerala celkom ako hociktorá iná časť. Končekmi prstov jemne zatlačil na maltu medzi tehľami, priklonil sa k nej, ovoňal ju a napokon múr neisto oblizol.

Morrigan naňho zhrozene hľadela. „Fuj, prestaňte. Čo to robíte?“

Jupiter mlčal. Chvíľu sa mračil na múr, potom sa za-hľadel na úzky pás hviezdnej oblohy medzi budovami. „Hm. Myslel som si. Cítiš to?“

„Čo či cítim?“

Chytil jej ruku a pritlačil ju k múru. „Zatvor oči.“

Morrigan si pripadala smiešne, ale poslúchla. Zavše bo-lo ťažké povedať, či je Jupiter vážny alebo iba vyvádza hlúposti, a pri tejto príležitosti mala podozrenie, že si robí hlúpe žarty. Veď mala narodeniny, a hoci jej slúbil, že ne-

budú žiadne prekvapenia, celkom by sa naňho podobalo, keby si z nej vystrelil a zahanbil ju nejakým skrz-naskrz premysleným číslom, ktoré vyvrcholí v miestnosti plnej ľudí spievajúcich „Vela šťastia, zdravia“. Už-už sa chystala vysloviť svoje podozrenie, keď tu...

„Ach!“ Na končekoch prstov ju veľmi jemne, neurčito zasvrbelo. V ušiach jej sotva počuteľne hučalo. „Ach.“

Jupiter ju chytil za zápästie a mierne jej odtiahol ruku od múru. Morrigan cítila odpor, akoby boli tehly zmag-netizované a nechceli ju pustiť.

„Čo je to?“ zadivila sa.

„Drobné šibalstvo,“ odvetil Jupiter. „Poď za mnou.“ Zaklonil sa, zaprel sa jedným chodidlom o múr, vzápätí aj druhým a, popierajúc zákon príťažlivosti, nenútene vykročil po múre smerom k oblohe trochu prikrčený, aby nevrátil hlavou do múru na protifahej strane uličky.

Morrigan naňho chvíľu mlčky civela, potom sa trochu otriasla. Veď už bola Ničneverčanka. Trvalá obyvateľka hotela Deucalion a navyše členka Spolku výnimočných. Naozaj by sa mala prestať čudovať, vždy keď udalosti nabrali trochu zvláštny spád.

Zhlboka sa nadýchla (z toho hrozného smradu ju takmer opäť naplo) a presne opakovala to, čo robil Jupiter. Keď už bola oboma nohami na múre, svet sa vychýlil z rovnováhy a vzápätí sa zasa napravil, takže sa úplne uvoľnila. Príšerný zápach okamžite pominul a nahradil ho čerstvý svieži nočný vzduch. Kráčať po múre domu s hviezdnatou oblohou pred sebou sa jej zrazu zdalo najprirodzenejšie na svete. Zasmiala sa.

Keď vyšli zo zvislej uličky, svet sa zasa preklopil na správny bok.

Neocitli sa na streche – ako Morrigan očakávala –, ale

v ďalšej uličke. Rušný a hlučný priestor zalievalo sliepňajúce zelené svetlo. Spolu s Jupiterom sa postavili na koniec dlhého radu rozrušených ľudí, ktorých nepustilo ďalej zamatové lano. Nálada bola nákazlivá. Morrigan zaplavilo mierne vzrušenie z očakávania a stala si na špičky, aby videla, v akom rade vlastne stoja. Vpredu na ošúchaných svetlomodrých dverách bol nalepený načarbaný oznam:

STARODELFSKÁ KONCERTNÁ SÁLA
VCHOD
DNES VEČER: Anjel Israfel

„Kto je anjel Israfel?“ spýtala sa Morrigan.

Jupiter neodpovedal. Kývol Morrigan hlavou, aby ho nasledovala, a voľným krokom prešiel na začiatok radu, kde akási znudená žena odškrtaovala mená zo zoznamu. Bola celá v čiernom od ťažkých topánok až po vlnené chrániče uší, ktoré jej viseli okolo krku. (Morrigan sa to páčilo.)

„Tam je koniec radu,“ upozornila ich, ani nezdvihla zrak. „Nefotiť. A nebude nič podpisovať, kým sa vystúpenie neskončí.“

„Obávam sa, že tak dlho nemôžem čakať,“ odvetil Jupiter. „Prekážalo by vám, keby som tam prekĺzol hneď?“

Žena vzdychla. Vrhla naňho prázdny, ľahostajný pohľad a v pootvorených ústach prežúvala žuvačku. „Meno?“
„Jupiter North.“

„Nie ste na zozname.“

„Nie. Teda, áno. Viem. Dúfal som, že by ste to mohli napraviť.“ V ryšavej brade sa mu rozťahol úsmev. Jemne poklepal po drobnom zlatom V na chlopni kabáta.

Morrigan sa zdesila. Vedela, že členov elitného Spolku výnimočných v Ničneveri obdivovali a často sa im dostá-

Čarotepka

valo zvláštneho zaobchádzania, o akom mohli bežní občania iba snívať, no ešte nikdy nevidela, že by Jupiter takto nehanebne využil svoje „odznakové privilégium“. Robieval to často?

Na ženu to – pochopiteľne, pomyslela si Morrigan – neurobilo žiadny dojem. Flochla na drobné zlaté V a očami zvýraznenými hrubou vrstvou trblietok sa zadívala Jupiterovi do tváre, na ktorej sa mu zračil výraz plný nádeje. „Nie ste na zozname.“

„Určite sa so mnou bude chcieť stretnúť,“ nedal sa Jupiter.

Žena skrivila vrchnú peru a odhalila ústa plné zubov pokrytých diamantmi. „Dokážte to.“

Jupiter naklonil hlavu a nadvihol polovicu obočia. Žena netrpezlivo zrkadlila jeho výraz. Jupiter napokon s povzdychom siahol pod zvrchník a vytiahol čierne pero poprúkané zlatými škvrnami a raz, dvakrát ním pokrútil v prstoch.

Žena mierne vypleštila oči a otvorila ústa. Morrigan jej medzi zubami zbadala zakliesnený kus žiarivo modrej žuvačky. Žena znepokojene pozrela na zväčšujúci sa rad za Jupiterom, potisla ošúchané modré dvere a kývla hlavou, aby obaja vošli dnu. „Pohnite si. O päť minút dvíhame oponu.“

V zákulisí Starodelfskej koncertnej sály bolo tma a ticho. Čierne odetí kulisári sa pohybovali nehlučne a účelne. Vládla tam atmosféra plná očakávania.

„Čo to bolo za pero?“ spýtala sa Morrigan pošepky.

„Očividne bolo presvedčivejšie než odznak,“ zašomral Jupiter trochu rozladene. Zo škatule označenej ŠTÁB vytiahol dva páry tlmíčov do uší a jedny podal Morrigan. „Na, daj si ich. O chvíľu začne spievať.“

„Kto? Anjel Is... ako sa to volá?“ spýtala sa.

„Áno. Israfel.“ Prehrabol si medené vlasy, čo bol pre Morrigan neklamný znak, že je nervózny.

„Ale ja ho chcem počuť.“

„To určite nie. Ver mi.“ Z miesta, kde stáli, vyzrel Jupiter pomedzi oponu na publikum pod nimi. Ani Morrigan neodolala. „Mog, nikdy by si nechcela počuť spievať niekoho ako on.“

„Prečo?“

„Lebo by to bol ten najsladší spev, aký si kedy počula,“ odvetil. „Spustil by ti v mozgu niečo, čo by ti navodilo dokonalý, ničím nerušený pokoj, najlepší pocit, aký si ešte nezažila. Cítila by si sa ako celistvá ľudská bytosť, bez chýb. Akoby si už mala všetko, čo potrebuješ a chceš. Samota a smútok by boli iba vzdialená spomienka. Srdce by sa ti naplnilo a mala by si pocit, že ťa už nič nemôže sklamať.“

„To znie naozaj strašne,“ odvetila Morrigan ironicky.

„Je to strašné,“ nástojil Jupiter s vážnou tvárou, „pretože by to bol iba prechodný stav. Israfel nemôže spievať večne. A keď prestane, pocit dokonalého šťastia pomíne. Zostaneš v reálnom svete so všetkou jeho ťažobou, nedokonalosťou a špinou. Bude to neznesiteľné a budeš sa cítiť prázdno, akoby sa skončil život. Akoby si uviazla v bubline, zatiaľ čo zvyšok sveta pokračuje v nedokonalom živote. Vidíš tamtých ľudí?“ Poodtiahol oponu a zasa pozreli do obecenstva.

More tvári osvetlených žiarou z prázdneho orchestriska malo rovnaký výraz – nedočkavý, ale akýsi prázdny. Neuspokojený. Neuspokojiteľný. „Nie sú to podporovatelia múzických umení,“ pokračoval Jupiter. „Neprišli preto, lebo vedia oceniť majstrovské vystúpenie.“ Pozrel sa na

Morrigan a zašepkal: „Mog, sú to fetáci. Každý jeden. Prišli si po ďalšiu dávku.“

Morrigan vykukla na tie hladné tváre a po chrbte jej prebehol mráz.

Atmosféru prerušil ženský hlas. Publikum stíchlo.

„Dámy a páni! Dovoľte mi predstaviť vám dnes večer na jeho stom triumfálnom, transcendentnom vystúpení tu v Starodelfskej sále... jedinečného, nebeského, *božského*...“ Hlas v zosilňovači sa stlmil na dramatický šepot. „Prosím, prejavte trochu lásky anjelovi Israfelovi!“

V koncertnej sále v okamihu prepukol radostný krik, ľudia tlieskali, výskali a pískali. Jupiter silno štuchol lakťom Morrigan do boku. Rýchlo si vložila tlmiče do uší. Neprepustili ani najmenší hluk, takže počula iba prúdenie vlastnej krvi. Morrigan vedela, že neprišli na vystúpenie. Mali oveľa dôležitejšiu prácu, ale aj tak... bolo to naozaj trochu na zlosť.

Tmu v sále nahradilo číre zlaté svetlo. Morrigan žmúрила do žiary. Nad davom, vysoko pod stropom, uprostred honosného priestoru osvetlil reflektor muža, ktorý bol taký zvláštne, priam nadprirodzene krásny, až Morrigan zaplapala po dychu.

Anjel Israfel sa vznášal, vo vzduchu ho držali mocné, šlachovité krídla s perami čiernymi ako noc a s trblietavými zlatými žilkami hrajúcimi dúhovými farbami. Vystupovali mu spomedzi lopatiek. Pomaly a rytmicky nimi mával. Museli mať rozpätie aspoň tri metre. Aj telo mal silné a svalnaté, ale vrtké, a hladkú čiernu pokožku popretkávanú tenkými zlatými žilkami, akoby sa bol rozbil ani váza a pozliepali ho drahými kovmi.

Pozrel dolu na obecenstvo, pohľad mal zrazu vľúdny a zvedavý. Ľudia všade navôkol upierali zrak na Israfela,

plakali, triasli sa, tuho sa držali, hľadali útechu. Niekoľko divákov omdlelo a zosunulo sa na podlahu koncertnej sály. Morrigan sa nevedela ubrániť pocitu, že to všetko bolo trochu priveľa. Ešte ani neotvoril ústa a nezaspieval.

Vzápätí to prišlo.

Obecenstvo znehybnelo.

Diváci akoby sa už nikdy nemali znovu pohnúť.

Ako sneh sa na nich zniesol večný pokoj a nehybnosť.

Morrigan by tam bola zostala, pritisnutá z boku k pódiu, a hoci aj celú noc by sledovala tento zvláštny, tichý výjav... Jupiter sa však po niekoľkých minútach začal nudiť. (*Typické, pomyslela si Morrigan.*)

V šerých a zadymených hĺbinách zákulisia vyhladal Jupiter Israfelovu šatňu a spolu s Morrigan do nej vošli, aby naňho počkali. Až keď celkom zatvorili ťažké oceľové dvere, pokynul, že je bezpečné odložiť chrániče sluchu.

Morrigan sa obzrela po šatni a skrčila nos. Všade sa povalovali odpadky. Prázdne plechovky a fľaše, škatule s napoly zjedenu čokoládou, desiatky váz s kvetinami v rôznom štádiu rozkladu. Na podlahe, pohovke, toaletnom stolíku, na stoličke, všade ležali kopy šiat a vo vzduchu sa vznášal zatuchnutý pach neoprátého textilu. Anjel Israfel bol povalač.

Morrigan sa zmätene zachechtala. „Určite sme v správnej šatni?“

„Mmm. Žiaľ, áno.“

Jupiter urobil na pohovke miesto, aby si Morrigan mohla sadnúť. Taktne zbieral odpadky a hádzal ich do koša... potom sa dal uniesť a najbližších štyridsať minút strávil dôkladným upratovaním, utieraním voľných plôch, aby

bola miestnosť čo najobývateľnejšia. Nežiadal Morrigan o pomoc a ona mu ju ani neponúkla. Tých vecí ohrozujúcich zdravie a bezpečnosť by sa nedotkla ani trojmetrovou tyčou.

„Počuj, Mog,“ ozval sa počas práce. „Ako ti je? Si v poriadku? Si šťastná? Cítiš sa... pokojne?“

Morrigan sa zamračila. Cítila sa absolútne pokojne, kým sa jej na to nespýtal. Nikto sa vás predsa nepýta, či ste pokojný, iba ak si myslí, že máte dôvod *nebyť* pokojný. „Prečo?“ prižmurila oči. „Čo sa deje?“

„Nič!“ odvetil odrazu piskľavým hlasom a obranným tónom. „Vôbec nič. Len... keď sa stretneš s niekým, ako je Israfel, je dôležité mať dobrú náladu.“

„Prečo?“

„Lebo bytosti ako Israfel... vstrebávajú emócie iných ľudí. Vlastne je veľmi nepekné navštíviť niekoho takého, ak si zvlášť smutná alebo nahnevaná, pretože mu privodíš strašnú náladu a pokazíš mu deň. Úprimne, nemôžeme si dovoliť, aby mal Israfel zlú náladu. Toto je príliš dôležité. Takže, ehm... ako sa cítiš?“

Morrigan vystrúhala veľký úsmev a zdvihla oba palce.

„Dobre,“ vyslovil pomaly. Vyzeral trochu vyvedený z rovnováhy. „Dobre. Lepšie ako nič.“

Z reproduktorov v zákulisí sa ozval hlas a oznámil dvaťnaťminútovú prestávku. Chvíľu nato sa dvere do šatne rozleteli.

Dovnútra vošla hviezda večera, anjel zmáčaný potom, s krídlami zloženými vzadu. Zamieril priamo k vozíku plnému hrkotajúcich fľaštičiek s liehovinami rôznych odtieňov hnedej farby a nalial si za kalíštek čohosi jantárovej farby. Vzápätí ďalší. Až keď mal v sebe polovicu druhého pohárika, všimol si konečne, že má spoločnosť.

Uprene sa zahľadel na Jupitera a dopil pohárik.

„Ujal si sa zatúlaného dieťaťa, drahý priateľu?“ prehovoril napokon a naklonil hlavu k Morrigan. Dokonca aj keď rozprával, mal hlas hlboký a melodický. Keď ho Morrigan počula, kdesi vzadu v hrdle ju zvláštne nepatrne pichla akási túžba, nostalgia, clivosť za domovom. Stažka preglgla.

Jupiter sa uškrnul. „Morrigan Crowová, dovoľ mi predstaviť ti anjela Israfela. Nikto nespieva tak skvele.“

„Teší ma, že...“ začala Morrigan.

„Potešenie je na mojej strane,“ skočil jej Israfel do reči a neurčito mávol rukou po šatni. „Dnes večer som nečakal hostí. Obávam sa, že vám nemám čo ponúknuť, ale...“ Ukázal na vozík. „Poslúžte si.“

„Neprišli sme sa najesť ani napiť, dávny priateľu,“ odvetil Jupiter. „Prišiel som ťa požiadať o láskavosť. Je to dosť naliehavé.“

Israfel klesol do kresla, prehodil si nohy cez opierku a namrzene hľadel na pohárik v rukách. Šklbol krídlami a prehodil si ich cez kreslo ako objemný operený plášť. Perá mal lesklé a hladké, pod nimi hebké páperie. Morrigan sa v poslednej chvíli zastavila, už-už sa išla načiahnúť a pohladať ich. *To by bolo asi čudné*, napadlo jej.

„Mal som si domyslieť, že toto nie je iba spoločenská príležitosť,“ poznamenal Israfel. „Už nechodievaš na návštevy, *dávny priateľu*. Nezastavil si sa od leta Jedenásteho veku. Uvedomuješ si, že si premeškal môj triumfálny otvárací večer?“

„Mrzí ma to. Dostal si kvety, ktoré som poslal?“

„Nie. Nevie. Pravdepodobne áno.“ Podráždene pokrčil plecami. „Dostávam veľa kvetov.“

Morrigan si bola istá, že Israfel sa usiluje vyvolať v Jupiterovi zlý pocit. Nevedela sa však ubrániť tomu, aby ho

Čarotepka

sama nemala. Ešte nikdy sa s Israfelom nestretla, napriek tomu neznieš predstava, že nie je šťastný. Cítila zvláštne nutkanie ponúknuť mu keks. Alebo psíčka. Skrátka niečo.

Jupiter vytiahol z vrečka na kabáte pokrkvany zvitok papiera a pero a mlčky ich podal priateľovi. Israfel si ich nevšimal. „Viem, že si dostal môj list,“ povedal Jupiter.

Israfel krútil pohárom a mlčal.

„Urobíš to?“ spýtal sa Jupiter prosto, ruku mal stále vystretú. „Prosím.“

Israfel pokrčil plecami. „Prečo by som mal?“

„Nenapadá mi žiadny rozumný dôvod,“ priznal Jupiter, „napriek tomu dúfam, že to urobíš.“

Anjel sa zahľadl na Morrigan, na tvári mal uzavretý, ostrážitý výraz. „Napadá mi iba jediné, čo mohlo veľkého Jupitera Northa primäť stať sa patrónom.“ Srkol si z pohárika a zasa pozrel na Jupitera. „Oprav ma, ak sa mýlim.“

Aj Morrigan pozrela na patróna. Všetci traja nepohnute sedeli v nepríjemnom tichu, ktoré Israfel zrejme bral ako istý druh pritakania.

„Čarotepka,“ zašomral popod nos. Zhlboka si vzdychol, rukou si unavene prešiel po tvári, vytrhol Jupiterovi z ruky zvitok, no pero si nevšimal. „Si môj najdrahší priateľ a najväčší blázon, akého som kedy poznal. Takže áno, samozrejme, že podpíšem ten tvoj hlúpy bezpečnostný pakt. Nech je akýkoľvek zbytočný. Úprimne, čarotepka, aké absurdné.“

Morrigan sa pohniezdila na pohovke, cítila sa nepríjemne a bola trochu našťavaná. Rozčulovalo ju, že ju niekto označil za absurdnosť – najmä niekto, čia šatňa vyzerala ako smetisko. Odfrkla si, usilovala sa vyzeräť povýšenecky a ľahostajne.

Jupiter sa zamračil. „Izzy. Ani nevieš, aký som ti vďačný. Uvedomuješ si však, že je to veľmi dôverné? Zostane to medzi...“

„Viem udržať tajomstvo,“ odvrkol Israfel, siahol rukou dozadu a so skrivenou tvárou si vytrhol z krídla čierne pero. Ponoril ho do nádoby s atramentom na toaletnom stolíku a naspodok zvitku načarbal podpis. So zamračeným pohľadom ho Jupiterovi vrátil a pero odhodil. To ladne padlo na zem, zlaté škvrnky odrážali svetlo. Morrigan by ho bola najradšej zdvihla a vzala si ho domov ako poklad, no tak trochu sa jej zdalo, akoby mu kradla šaty. „Vieš, naozaj som si myslel, že prídeš skôr. Predpokladám, že si počul o Cassielovi.“

Jupiter fúkal na atrament, aby rýchlo zaschol. „Čo je s ním?“ spýtal sa, ani nezdvihol zrak.

„Je preč.“

Jupiter prestal fúkať a pozrel Israfelovi do očí. „Preč?“ zopakoval.

„Zmizol.“

Jupiter pokrútil hlavou. „To nie je možné.“

„Presne to isté som povedal aj ja. A predsa.“

„Ale veď je...“ začal Jupiter. „Nemôže jednoducho...“

Israfel sa tváril vážne. Morrigan sa zazdalo, že anjel sa trochu bojí. „A predsa,“ zopakoval.

Po chvíľke ticha Jupiter vstal, vzal kabát a kývol Morrigan, aby urobila to isté. „Pozriem sa na to.“

„Naozaj?“ Israfel sa tváril skepticky.

„Sľubujem.“

Zišli dolu po múre do bočnej uličky a z nej na výstrednú hlavnú ulicu v Bohémskej štvrti, osvetlenú ako za bieleho dňa. Cez zástupy ľudí sa predrali na nástupište dáždnikovej lanovky – ale oveľa civilizovanejším krokom ako predtým. Jupiter držal Morrigan pevne za plece, akoby si prá-

Čarotepka

ve spomenul, že sú v neznámej časti mesta plnej ľudí a naozaj by ju mal mať blízko pri sebe.

„Kto je Cassiel?“ spýtala sa Morrigan, kým čakali na nástupišti.

„Jeden z Israfelových druhov.“

„Kuchárka rozprávala príbehy o anjeloch,“ zaspomínala si Morrigan na rodičovský dom. „Anjel smrti, milosrdný anjel, anjel pripálených večerí...“

„To nie je to isté,“ odvetil Jupiter.

Morrigan zostala zmätená. „Nie sú ozajstní anjeli?“

„Myslím, že je to trochu zveličené, ale predstavujú istý druh nebeských bytostí.“

„Nebeských bytostí... čo to znamená?“

„Veď vieš. Obyvatelia nebies. Lietajúci fešáci. Tí, čo majú krídla a používajú ich. Cassiel je dôležitá postava v nebeských kruhoch. Ak naozaj zmizol... nuž, aj tak si myslím, že Israfel sa mylí. Alebo zveličuje – náš starý Izzy zbožňuje drámu. Aha, ide nám lanovka. Si pripravená naskočiť?“

V správnom okamihu sa Morrigan a Jupiter zakvačili dáždňikmi do oceľových obručí na nosnej konštrukcii dáždňikovej lanovky a držali sa ako o život, uháňajúc cez labyrint ničneverských štvrtí. Dáždňiková lanovka sa tiahla po celom meste a vytvárala nevyspytateľné vzory, križovala dolné aj horné konce ulíc a bočné uličky a vznášala sa vysoko nad strechami a vrcholcami stromov. Morrigan sa zdalo hlúpe a nebezpečné fičať kade-tade, keď vás pred pádom a rozčapením na zemi chránilo iba to, že ste sa držali vlastného dáždňika. Nech to však bolo akékoľvek desivé, zároveň bolo vzrušujúce vidieť mihajúcich sa ľudí a budovy, zatiaľ čo vám do tváre šľahá vietor. Bola to jedna z jej najobľúbenejších vecí na živote v Ničneveri.